

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

8 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun, Galina Stratulat,

Iurie Bejenaru,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2020, în privința inculpatului

Sinevici Ilie XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 27.09.2017 - 19.01.2018,
instanța de apel: 01.03.2018 - 13.06.2018,
instanța de recurs: 20.08.2018 - 26.03.2019.
instanța de apel: 14.05.2019 - 02.07.2020,
instanța de recurs: 13.11.2020 - 08.02.2021.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 19 ianuarie 2018, Sinevici Ilie a fost condamnat în baza art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal la 12 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând cu 16.08.2017.

2. Instanța de fond a constatat că, la 20.05.2016, în jurul orelor 20⁰⁰, inculpatul Sinevici I. având intenția comiterii unui raport sexual forțat, profitând de încrederea și imposibilitatea victimei de a se apăra ori de a-și exprima voința din cauza vârstei fragede, a adus-o prin înșelăciune în domiciliul său din XXXXXX, XXXXXX pe minora XXXXXX, a.n. XXXXXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are împlinită vârsta de 14 ani, unde prin constrângere fizică și psihică, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, în timp ce ultima se afla pe pat s-a apropiat de ea și a început s-o dezbrace de haine, după care, ignorând faptul că aceasta opunea rezistență și plângea, prin constrângere fizică, forțat, a dezbrăcat-o de pantaloni și lingerie intimă și a întreținut cu ultima un raport sexual, contrar voinței ei. Ca

consecință a raportului sexual forțat, minora XXXXXX a rămas însărcinată, iar la XXXXXX a născut un copil, XXXXXX

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal, ca violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința, săvârșit asupra unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani.

Instanța a reținut că, inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că, a făcut cunoștință cu XXXXXX în anul 2016. Cunoștea că are aproximativ 13-14 ani. Deseori se întâlneau în parc sau în centru satului, dar și se telefonau. În una din zile, a fost invitat de XXXXXX la ea acasă, unde nu era nimeni. I-a propus să întrețină un raport sexual. Ea nu a spus nici da și nici nu. S-a dezbrăcat singură și au întreținut un raport sexual benevol. S-au despărțit în relații bune. Dacă a mai discutat cu ea după acea zi nu-și amintește. Peste două săptămâni a plecat peste hotare. Înainte de a reveni, a părinții săi i-au comunicat că XXXXXX a născut un copil și că ei au contribuit financiar la creșterea lui. Cu XXXXXX s-a întâlnit și a discutat deja la IP.

Apărătorul Țigănașu E., în discursul său a afirmat că în acțiunile inculpatului se constată elementele unei infracțiuni mai puțin grave, prevăzute la art. 174 Cod penal - raportul sexual cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 16 ani.

Totodată, vinovăția lui este dovedită prin probele administrate, cercetate în ședința de judecată.

Astfel, partea vătămată XXXXXX, în ședința de judecată a declarat că Sinevici I. este prietenul ei și locuiesc în aceeași localitate. Când au făcut cunoștință, el avea 20 ani, iar ea 13 ani. În timpul discuției, Sinevici I. i-a propus ca ei să întrețină un raport sexual și ea a acceptat. El nu a lovit-o și nici nu a amenințat-o. Peste două săptămâni, el i-a spus că pleacă peste hotare, să câștige bani ca ei să poată trăi mai departe împreună. Peste un timp, a aflat că este însărcinată. La spital i-au spus că este minoră și urmează să anunțe organele de drept. La poliție a dat declarații false că ar fi fost forțată de Sinevici I. să întrețină un raport sexual, că ea nu a vrut acest lucru și că acest fapt ar fi avut loc la el acasă. Aceste declarații nu corespund adevărului și le-a făcut deoarece îi era frică ca mama să nu o certe. Mereu se gândea că trebuie să spună adevărul și a greșit că nu a spus așa cum a fost în realitate. La XXXXXX s-a născut fiul XXXXXX. Inițial Sinevici I. nu a fost înscris ca tată în actul de naștere. Acesta a fost înscris ulterior, când a revenit de peste hotare.

Instanța a concluzionat că, având în vedere vârsta părții vătămate, este o adolescentă fără experiență de viață, aceasta a fost influențată pentru a-și schimba declarațiile în favoarea inculpatului or, declarațiile ei date în instanță sunt într-o contradicție vădită cu probele cercetate și cu circumstanțele cauzei.

Ori, XXXXXX a dat în fața instanței de judecată declarații ce nu corespund adevărului și a încercat de fapt să ușureze situația inculpatului, ce se confirmă și prin concluziile psihologului și intervievatorului din cadrul audierii părții vătămate, concluzionând că ultima încercare să ascundă ceva și este emoțională.

Reprezentantul părții vătămate, XXXXXX, în ședința de judecată a declarat că ei au prietenit 2-3 luni, după care ea nu-i permitea fiicei să iasă cu Sinevici I. Ulterior, a observat la XXXXXX schimbări de comportament și că ea început să se îngreșe. XXXXXX a recunoscut că a avut un raport sexual cu Sinevici I. la el acasă și este însărcinată. Au făcut un test care a confirmat sarcina. Apoi au mers la medic, care le-a spus că urmează să comunice faptul dat la poliție, deoarece XXXXXX este

minoră. Crede că la început XXXXXX a spus că a fost forțată să întrețină relații sexuale din cauza fricii și a rușinii. Când a fost audiată fiica XXXXXX, ea nu a fost prezentă, nici pedagogul și nici psihologul.

Conform raportului de expertiză judiciară nr. 121a din 10.03.2017, în perioada săvârșirii infracțiunii, XXXXXX maladii psihice cronice nu suferea, putea să perceapă just acțiunile sale. La moment, maladii psihice cronice nu suferă, este fără dereglări psihice, ceea ce confirmă prin datele anamnestice și examenul psihic curent. În perioada comiterii infracțiunii victima a cărei este, ea tulburări psihice de intensitate psihotică nu a manifestat, a putut înțelege corect caracterul și semnificația acțiunilor îndreptate asupra ei și în prezent le poate reda. Reieșind din starea sa psihică, XXXXXX XXXXXX este capabilă de a percepe just împrejurările ce au importanță pentru cauza penală și de a face declarații despre ele.

Prin copia certificatului de naștere a părții vătămate XXXXXX XXXXXX, a.n. XXXXXX, se confirmă faptul că la sfârșitul lunii mai 2016 ea avea vârsta de 13 ani.

Astfel, vinovăția inculpatului se dovedește pe deplin prin cumulul probelor analizate și care coroborează între ele.

Mai mult, însăși inculpatul a recunoscut că la propunerea sa de a întreține un raport sexual, XXXXXX nu a răspuns nici da și nici nu. Astfel, în acest caz, reacția părții vătămate în nici-un caz nu poate fi interpretată ca un consimțământ la întreținerea raportului sexual. De fapt, aceste declarații ale inculpatului nu vin decât să confirme veridicitatea declarațiilor date de XXXXXX la urmărirea penală. La fel, urmează a fi reținut și faptul că însăși inculpatul a recunoscut că la momentul comiterii violului cunoștea faptul că partea vătămată XXXXXX era minoră și avea 13-14 ani. Urmează a fi remarcat și faptul că la scurt timp după săvârșirea violului, inculpatul a părăsit R. Moldova și timp de un an de zile a evitat orice contact cu XXXXXX sau rudele ei. Dacă, a avut loc un raport sexual benevol și dacă el afirmă că a plecat peste hotare pentru a câștiga bani pentru a fi împreună cu partea vătămată, atunci nu este clar din care motive a evitat orice comunicare cu ea timp de un an.

În consecință, partea vătămată XXXXXX s-a aflat în imposibilitatea de exprima un consimțământ valabil în perioada în care a fost constrânsă să întrețină relații sexuale cu inculpatul. Deci, ***în cazul raportului sexual săvârșit cu o persoană de vârstă fragedă consimțământul acesteia nu are valoare juridică, deoarece nu înțelege semnificația celor ce i se întâmplă.***

Pe marginea afirmațiilor precum că procesul-verbal de sesizare, cât și procesele-verbale de audiere a părții vătămate XXXXXX ar fi nule, or, la întocmirea lor nu a participat pedagogul sau psihologul, instanța a menționat că apărătorul nu a prezentat suficiente argumente ce ar dovedi faptul încălcării de către ofițerul de urmărire penală a normelor de procedură penală ce stabilesc obligativitatea participării pedagogului sau psihologului la audierea minorilor în cadrul procesului penal. Totodată, declarațiile părții vătămate minore XXXXXX au fost apreciate în coroborare cu alte probe administrate de organul de urmărire penală. Astfel, în fața comisiei constituită din experți judiciari psihiatri, la care a participat și un specialist psiholog, XXXXXX a făcut exact aceleași declarații ca și cele date ofițerului de urmărire penală. Respectiv, chiar dacă la una din audieri psihologul ar fi venit cu întârziere, faptul dat nicidecum nu putea influența sau schimba esența declarațiilor părții vătămate vis-a-vis de circumstanțele în care a fost victima unui viol.

La individualizarea pedepsei, instanța s-a ghidat de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal.

3. Avocata Țigănașu Elena a declarat apel, în numele inculpatului, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Sinevici I. să fie achitat.

Apelanta a invocat că, instanța de fond nu a ținut cont de circumstanțele cauzei, nu s-a expus asupra probelor prezentate de apărare și a pus la baza sentinței de condamnare probe care au fost obținute de către organul de urmărire penală cu încălcări de procedură și nu cele cercetate în ședința de judecată.

Instanța de fond nu a examinat probele și argumentele apărării, nu a efectuat o cercetare și analiză a fiecărei probe în parte.

În realitate, partea vătămată și-a dat consimțământul să întrețină raport sexual cu inculpatul, fără ca aceasta să exercite violențe sau amenințare asupra ultimei. Acestea au fost demonstrate prin declarațiile martorilor și probele anexate de apărare pentru a fi cercetate în instanța de judecată și confirmate însuși de XXXXXX și XXXXXX

Este adevărat că la întoarcerea în țară, inculpatul s-a prezentat benevol la IP Ialoveni, a contribuit activ la investigațiile făcute, a dat declarații, însă aceste declarații nu trebuie interpretate ca fiind o recunoaștere a săvârșirii unui viol, ci ca o recunoaștere a întreținerii de relații intime cu o minoră.

3.1. A declarat apel și avocatul Conoval Igor, în numele părții vătămate XXXXXX , solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelantul a invocat că, în cadrul cercetării judecătorești, nicio probă nu a confirmat învinuirea adusă lui Sinevici I. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Sentința de condamnare nu este bazată pe probe pertinente, concludente și utile, ci pe o apreciere subiectivă a situației de fapt și interpretare eronată a legislației penale.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2018, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond a conchis în mod justificat că, totalitatea probelor cercetate demonstrează cert vina inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal, iar versiunea inculpatului reprezintă tendința acestuia de a se apăra și eschiva de la răspunderea și pedeapsa penală.

5. Avocata Țigănașu Elena a declarat recurs ordinar, în numele inculpatului, solicitând casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurenta a invocat că, vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate nu a fost dovedită, acțiunile lui nu se încadrează în componența infracțiunii de viol.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Conoval Igor, în numele părții vătămate XXXXXX , solicitând casarea deciziei respective și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul a invocat că, concluziile instanțelor de judecată sunt bazate în exclusivitate pe presupunere, fără suport probatoriu și contrar prevederilor art. 8 și 389 alin. (2) Cod de procedură penală.

6. Conform deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 26 martie 2019, recursurile au fost admise, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că, instanța de al doilea grad de jurisdicție nu a judecat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând în cele din urmă o soluție insuficient motivată în raport cu argumentele apelanților și circumstanțele cauzei.

Deși apelanții au solicitat aprecierea și expunerea instanței referitor la respectarea procedurii de audiere inițială a părții vătămate, precum și întreprinderea unor măsuri pentru înlăturarea unor dubii cu privire la legalitatea audierii inițiale a părții vătămate (cu prezența sau fără prezența pedagogului sau psihologului), instanța de apel nu a acordat nici o apreciere acestuia aspect în decizia emisă.

La fel, instanța de apel a omis a da răspuns următoarelor chestiuni: apărarea a solicitat efectuarea unei expertize grafoscopice pentru a demonstra faptul că semnăturile de pe procesele-verbale de audiere a minorei din 04.11.2016, 17.01.2017, 21.03.2017 și 16.08.2017 sunt false și nu aparțin lui XXXXXX. Despre acest fapt instanța de fond nici nu s-a expus în sentință. Cererea respectivă a rămas fără o examinare efectivă și în instanța de apel.

Instanța de apel nu a apreciat care aprobe anume coroborează cu declarațiile părții vătămate minore acordate în cadrul urmăririi penale, declarațiile respective nu au fost examinate nici în raport cu declarațiile martorilor și inculpatului privind întreținerea unui raport sexual benevol.

Partea apărării în apel a invocat că prima instanță a emis o sentință de condamnare în lipsa probelor, în speță lipsind atât latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și cea subiectivă, în acest sens fiind evidențiat că partea vătămată nu a prezentat urme de violență pe corp, în opinia apărării fiind lipsa „constrângerii” ca element material al infracțiunii de viol, lipsind și acțiunile adiacente exprimate prin constrângerea fizică, psihică cât și profitarea părții vătămate de a se apăra ori de a-și exprima voința, la materialele cauzei penale lipsind și probele caracteristice infracțiunii imputate inculpatului fiind invocată și încadrarea greșită a faptei săvârșite de Sinevici I., fiind solicitată reîncadrarea acțiunilor inculpatului Sinevici I. conform art. 174 Cod penal, la acest capitol instanța de recurs a stabilit că instanța de apel a lăsat fără apreciere acest aspect.

Din lecturarea materialelor cauzei și a declarațiilor părții vătămate, reprezentantului acesteia și a inculpatului se constată divergențe ce țin de locul comiterii faptei incriminate inculpatului și instanța de apel nu a elucidat aceste divergențe pentru a stabili concret unde a avut loc fapta incriminată.

Astfel, autorii apelurilor au invocat argumentele menționate supra referitor la dezacordul cu raționamentele contradictorii indicate în sentință, iar instanța de apel în hotărârea adoptată a omis de a se expune asupra acestor critici, lăsându-le fără o careva apreciere respectivele motive, ceea ce în opinia instanța de recurs indică la nerezolvarea fondului apelurilor, constituind o eroare de drept incidentă pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Instanța de apel nu a verificat toate aspectele învinuirii, iar probele nu au fost minuțios analizate, astfel încât instanța de judecată să facă concluzii certe asupra chestiunilor importante pentru cauză. Așadar, instanța de apel, urma să verifice toate probele, inclusiv cele indirecte, să analizeze cu atenție argumentele invocate în apelurile declarate, astfel încât să fie date răspunsuri lămurite la criticile expuse de apelanți, respectiv să verifice atent încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, să înlătore dubiile și neconcordanțele evidențiate, ceea ce nu s-a realizat în deplină măsură la judecarea cauzei în ordine de apel.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 2 iulie 2020, apelurile au fost admise, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Sinevici Ilie a fost condamnat în baza art. 174 alin. (1) Codul penal, la 4 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate a fost suspendată condiționat, pe termen de probațiune de 4 ani.

Instanța de apel a constatat că, la 20.05.2016, în jurul orelor 20⁰⁰, inculpatul Sinevici I., urmărind scopul satisfacerii poftelor sexuale cu minora XXXXXX , a.n. XXXXXX , știind cu certitudine că aceasta nu a împlinit vârsta de 16 ani, **a adus-o în domiciliul său** amplasat în XXXXXX, XXXXXX, unde, în timp ce ultima se afla pe pat s-a apropiat de ea și **a dezbrăcat-o** de pantaloni și lingeria intimă și **a întreținut cu ultima un raport sexual** în mod natural, **benevol**, altul decât violul, ca consecință a raportului sexual, minora XXXXXX a rămas însărcinată, iar la XXXXXX a născut un copil, XXXXXX

Instanța a statuat că prin acțiunile sale, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal, cu semnele calificative: raportul sexual, altul decât violul, săvârșit asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

Astfel, în ședința instanței de apel, inculpatul a susținut declarațiile date în instanța de fond, că nu recunoaște vina, cunoștea că **partea vătămată avea aproximativ 13-14 ani**. În una din zile, a fost invitat de XXXXXX **la ea acasă**. Acasă nu era nimeni. El **i-a propus să întrețină un raport sexual și ea nu a spus nici da și nici nu**. S-a dezbrăcat singură și au întreținut un raport sexual benevol. Recunoaște faptul că copilul s-a născut din relația cu XXXXXX petrecută în luna mai.

Partea vătămată XXXXXX , în ședința instanței de apel a susținut declarațiile date în instanța de fond, că s-a întâlnit cu Sinevici I. la poartă. **Ea l-a invitat în casă să să mai discute**. Sinevici I. i-a propus ca ei să întrețină un raport sexual și ea a fost de acord. El nu a lovit-o și nici nu a amenințat-o. Sinevici I. o ajută la întreținerea copilului prin intermediul mamei. Raport sexual cu inculpatul a fost unul benevol. A declarat inițial că a fost un raport sexual forțat deoarece îi era frică de mama.

Ori, **declarațiile părții vătămate**, nu sunt combătute prin careva probe, ci din contra **coroborează cu declarațiile inculpatului**, analizate supra.

Concluziile instanței de fond, în partea în care a considerat incorecte declarațiile părții vătămate oferite în instanța de judecată, punându-le la bază pe cele date la urmărirea penală, sunt pripite și nemotivate.

În acest sens, conform raportului de expertiză judiciară nr. 121a din 10.03.2017, în fața comisiei de experți, **XXXXXX la întrebări răspundea în plan, cu precizări. Manifestă memorie păstrată și vocabular suficient. În această condiție fizică și psihică ea a relatat experților că la începutul lunii mai a fost abuzată sexual de prietenul ei care era în stare de ebrietate și la care nu a putu opune rezistență. Îi plăcea de inculpat, însă nu a dorit să aibă cu el relații sexuale**. La finele lunii octombrie ea aflat că este însărcinată, despre ce l-a informat pe **Sinevici I., care însă nu a reacționat și nu a recunoscut copilul**.

Totodată, prin încheierea instanței de apel din 10.09.2019, s-a admis cererea apărătorului Țigănașu E. și s-a numit expertiza judiciară grafoscopică, cu următoarea întrebare: ”dacă semnătura psihologului Șincovici Angela de pe actele procesuale

întocmite cu participarea minorelor XXXXXX XXXXXX și XXXXXX XXXXXX aparțin acesteia”.

Potrivit raportului de expertiză nr. 262-267 din 12.02.2020, cele cinci semnături din Șincovici A. din rubrica „Pedagog” de pe: procesul-verbal de audiere a părții vătămate minore XXXXXX (suplimentar) din 17.01.2017, procesul-verbal de audiere a părții vătămate minore XXXXXX (suplimentar) din 21.03.2017, nu au fost executate de către Șincovici A., modelele de scris și semnături ale căruia au fost prezentate, dar de către o altă persoană. În procesul-verbal de audiere a părții vătămate minore XXXXXX 04.11.2016 sunt numele psihologului Șincovici A., în procesul-verbal de audiere a martorului XXXXXX din 04.11.2016 nu există nici o semnătură din numele psihologului Șincovici A. Procesul-verbal de consemnare a plângerii verbale din 04.11.2016 nu a fost prezentat la expertiza. În conformitate cu art. 51 al. (1) p.c) al Legii R.M. Nr. 68 din 14.04.2016 „Cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar” din inițiativa proprie a expertului a fost executat că semnăturile din numele Șincovici A. din rubricile „pedagog” din procesul-verbal de comunicare a raportului de expertiză din 21.03.2017 pe numele XXXXXX , procesul-verbal de notificare a părților privind dispunerea expertizei din 06.01.2017 pe numele XXXXXX , procesul-verbal de comunicare a raportului de expertiză din 10.04.2017 pe numele 17 XXXXXX , procesul-verbal de audiere a martorului din 21.03.2017 pe numele XXXXXX C., au fost executate de către una și aceeași persoană, ca și semnăturile din numele Șincovici A. (suplimentar) din 17.01.2017 și din procesul-verbal de audiere a părții vătămate minore XXXXXX (suplimentar) din 21.03.2017, și nu au fost executate de către Șincovici A., modelele de scris și semnături ale căruia au fost prezentate, dar de către o altă persoană.

Astfel, declarațiile oferite de partea vătămată la urmărirea penală nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, or, reprezintă o probă administrată cu derogări de la prevederile legale, deoarece potrivit prevederilor art. 94 alin. 1) punct.(2), (3), (8) din Codul de procedură penală, în procesul penal nu pot fi admise ca probe, și prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești datele care au fost obținute prin încălcarea dreptului la apărare al bănuțului, învinuțului, inculpatului, părții vătămate, martorului, încălcarea dreptului la interpret, traducător sau al participanților la proces, cu încălcarea esențială de către organul de urmărire penală a dispozițiilor prezentului cod.

La caz, niciuna din probele invocate de acuzare nu indică că inculpatului vis-a-vis de persoana părții vătămate ar fi întreprins careva acțiuni/inacțiuni de aplicarea a forței, violenței fizice sau psihice, la fel niciuna din probe nu indică că inculpatul ar fi ***profitat de imposibilitatea victimei de a se apăra, or în speță, nu s-a stabilit că partea vătămată ar fi fost constrânsă fizic sau psihic, stări de fapt din care decede necesitatea ca partea vătămată să fi avut dorința sau nevoia de a se apăra*** sau a respinge care acțiuni ce ar fi fost îndreptate în privința ei, pe care ultima nu și le-ar fi dorit.

Instanța de judecată eronat în sentință consideră că consimțământul părții vătămate minore în speța dată nu are importanță și valoare juridică, or, latura obiectivă a infracțiunii de viol conform art. 171 Cod penal, presupune existența în mod obligatoriu a ***constrângerii fizice sau psihice a victimei de către făptuitor și imposibilitatea victimei de a-și exprima voința***, iar de către acuzare nu au fost

prezentate probe ce ar confirma constrângerea fizică sau psihică de către inculpat asupra victimei, iar în acest sens acțiunile lui urmează a fi calificate conform art. 174 Cod penal.

8. Procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea totală a deciziei instanței de apel și menținerea sentinței, deoarece apelurile au fost greșit admise.

Recurenta a invocat că, instanța de apel a ignorat circumstanțele de fapt și de drept, că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată și corect instanța de fond a încadrat acțiunile acestuia în baza art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal „violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică sau psihică, profitând de imposibilitatea de a se apăra ori de ași exprima voința, asupra unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani”.

Astfel, caracterul verosimil al învinuirii imputate inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal, se probează prin următoarele circumstanțe de fapt constatate și anume:

Inculpatul în ședința instanței de fond a indicat că vina în comiterea infracțiunii incriminate nu o recunoaște și a declarat instanței că susține declarațiile sale date în cadrul urmăririi penale. Inculpatul a declarat instanței că a făcut cunoștință cu XXXXXX în anul 2016. Cunoștea că aceasta avea aproximativ 13-14 ani. Până a avea loc raportul sexual ei deseori se întâlneau în parc sau în centru satului, dar și se telefonau. În una din zile, data exactă nu și-o amintește, a fost invitat de XXXXXX la ea acasă. Acasă nu era nimeni. El i-a propus să întrețină un raport sexual. La propunerea lui ea nu a spus nici da nici nu. S-a dezbrăcat singură și au întreținut un raport sexual benevol. Afirmă inculpatul că totul a fost bine, pozitiv și nu a fost nimic ieșit din comun. Raportul sexual a durat 4-5 minute. După ce a avut loc raportul sexual, XXXXXX a ieșit afară iar el s-a îmbrăcat și a plecat acasă. S-au despărțit în relații bune. Dacă a mai discutat cu ea după acea zi nu-și amintește. Peste două săptămâni el a plecat peste hotare. Fiind peste hotare, el nu a mai discutat cu nimeni, inclusiv nici cu XXXXXX. Afirmă că înainte de a reveni de peste hotare a vorbit cu părinții săi care și i-au comunicat că XXXXXX a născut un copil și că ei au contribuit financiar la creșterea copilului. Cu XXXXXX s-a întâlnit și a discutat la IP.

Partea vătămată XXXXXX, în ședința de judecată a declarat că Sinevici I. este prietenul ei și locuiesc în aceeași localitate - XXXXXX, XXXXXX. Cu trei luni înainte de a întreține raportul sexual, ea fiind împreună cu alte domnișoare a făcut cunoștință cu el. Când au făcut cunoștință, el avea 20 ani, iar ea 13 ani. A ieșit cu Sinevici I. de mai multe ori și se mai întâlnea cu el la ea, la poartă. Mama ei cunoștea despre faptul că ea prietenește cu Sinevici I. și era împotriva, deoarece între ei era o diferență mare de vârstă. Susține partea vătămată că era cu Ilie în relații bune. Nu se certau și nu s-a întâmplat nici-odată ca el să ridice vocea la ea sau să o lovească. La data de 20.05.2016, în jurul orei 18⁰⁰ ea s-a întâlnit cu Sinevici I. la poartă. Ea l-a invitat în casă să ia masa și să mai discute. Mama ei nu era acasă în acea zi. Ea lucrează în mun. Chișinău și vine seara târziu, pe la 21⁰⁰. În timpul discuției Sinevici I. i-a propus ca ei să întrețină un raport sexual. Afirmă XXXXXX că ea a fost de acord să întrețină un raport sexual. El nu a lovit-o și nici nu a amenințat-o. Ambii s-au dezbrăcat singuri și au întreținut un raport sexual. În timpul actului sexual ea nu l-a împins și nici nu l-a lovit.

Actul sexual a avut loc benevol, continuă să spună asta pentru că așa și a fost. A avut raport sexual cu inculpatul, care a fost unul benevol. Motivul că a declarat că a

fost un raport sexual forțat era deoarece îi era frică de mama. Cu inculpatul se cunoștea de vreo câteva săptămâni până la această întâmplare. Inculpatul nu cunoștea ce vârstă avea la acel moment.

Conform Raportului de expertiză judiciară nr. 121a din 10.03.2017 (vol. 1, f.d. 60 verso), în fața comisiei de experți XXXXXX la întrebări răspundea în plan, cu precizări. Manifestă memorie păstrată și vocabular suficient. În această condiție fizică și psihică ea a relatat experților că la începutul lunii mai a fost abuzată sexual de prietenul ei care era în stare de ebrietate și la care nu a putu opune rezistență. Îi plăcea de Sinevici I., însă nu a dorit să aibă cu el relații sexuale. La finele lunii octombrie ea aflat că este însărcinată, despre ce l-a informat pe Sinevici I., care însă nu a reacționat și nu a recunoscut copilul. Instanța a reținut faptul că experții nu au avut careva dubii că XXXXXX ar avea careva devieri psihice, că ar avea tendințe de a minți sau a exagera. Dimpotrivă experții au concluzionat că XXXXXX a putut înțelege corect caracterul și semnificația acțiunilor îndreptate asupra ei și în prezent le poate reda.

În ședința de judecată a instanței de fond, partea vătămată a afumat pe de o parte că după întreținerea raportului sexual, atât ea cât și Sinevici I. au rămas fericiți, iar pe de altă parte declară că un an de zile cât Sinevici I. a fost plecat peste hotarele tarii, ei nu au comunicat nici prin telefon și nici prin intermediul rețelelor de socializare, deși ea are cont pe rețeaua de socializare „Odnoklasniki”.

Astfel, în momentul în care totul a fost benevol și a fost bine, conform declarațiilor inculpatului și părții vătămate, aceștia au evitat să comunice unul cu altul, nefiind credibil argumentul invocat de partea vătămată din cadrul ședinței de judecată, precum că Sinevici Ilie a plecat peste hotare să câștige bani ca ei să poată fi împreună.

Urmare a celor menționate mai sus, acuzarea a concluzionat cert că partea vătămată a dat în fața instanței de fond și instanței de apel declarații ce nu corespund adevărului și a încercat de fapt să ușureze într-o anumită măsură situația inculpatului, ce se confirmă și prin concluziile psihologului și intervievatorului din cadrul audierii părții vătămate, concluzionând că ultima încearcă să ascundă ceva și este emoționată.

Vinovăția inculpatului Sinevici I., de comiterea infracțiunii imputate și-a găsit confirmare și prin probele acumulate pe parcursul urmăririi penale și cercetate în ședința de judecată a instanței de fond, și verificate suplimentar în ședința instanței de apel și anume: - copia certificatului de naștere a părții vătămate XXXXXX XXXXXX se confirmă faptul că la sfârșitul lunii mai 2016 avea vârsta de 13 ani. (f.d. 111); - procesul - verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii a cet. XXXXXX adresate IP Ialoveni, cu participarea mamei, psihologului, pe faptul violului comis de Sinevici I. (f.d.7); - procesul - verbal de cercetare la fața locului din 16.03.2017 la domiciliul familie Sinevici, unde a avut loc violul potrivit plângerii și declarațiilor părții vătămate cu foto-tabel (f.d. 19-20, 21-22);

Instanța de apel nu a ținut cont de prevederile pct. 19 a Hotărârea Plenului Curții Supreme de justiție despre practica judiciară în cauzele din categoria infracțiunilor privind viața sexuală nr.17 din 07.11.2005 conform căruia raportul sexual, altul decât violul, actele de penetrare vaginală, anală sau bucală și altele, săvârșite cu o persoană de vârstă fragedă, al cărei consimțământ nu are valoare juridică, deoarece aceasta nu înțelege semnificația celor ce i se întâmplă, se califică nu conform art. 174 Cod penal, ci Împotrivit art. 171 alin.(3) lit. b) sau art. 172 alin.(3) lit. a) Cod penal.

Mai mult ca atât, însăși inculpatul a recunoscut că la propunerea sa de a întreține un raport sexual, XXXXXX nu a răspuns nici da și nici nu.

Astfel, în acest caz, reacția părții vătămate în nici-un caz nu poate fi interpretată ca un consimțământ la întreținerea raportului sexual. De fapt, aceste declarații ale inculpatului nu vin decât să confirme veridicitatea declarațiilor date de XXXXXX la urmărirea penală.

La fel, urmează a fi reținut și faptul că însăși inculpatul a recunoscut că la momentul comiterii violului cunoștea faptul că partea vătămată XXXXXX era minoră și avea 13-14 ani. Urmează a fi remarcat și faptul că la scurt timp după săvârșirea violului, inculpatul a părăsit R. Moldova și timp de un an de zile a evitat orice contact cu XXXXXX sau rudele ei. Dacă, a avut loc un raport sexual benevol și dacă el afirmă că a plecat peste hotare pentru a câștiga bani pentru a fi împreună cu partea vătămată, atunci nu este clar din care motive a evitat orice comunicare cu ea timp de un an.

După cum deja s-a menționat mai sus, săvârșirea de către Sinevici I. a unui viol asupra unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani și nicidecum a întreținerii unui raport sexual benevol, a fost demonstrată prin cumulul probelor analizate supra.

Cât privește afirmațiile apărătorului, că XXXXXX la vârsta de 13 ani și-a manifestat libertatea sexuală, acuzarea le consideră nefondate, or aceste declarații sunt totalmente contrare prevederilor Constituției R. Moldova, Codului Civil, dar și altor norme care reglementează vârsta la care consimțământul persoanei poate fi considerat valabil. Or, este evident că până la vârsta de 16 ani subiectul agresiunii, prin natura afecțiunii lor sunt ușor de manipulat. Naivitatea minorei, lipsa de experiență, toate acestea creează profilul psihologic al minorei cu grad ridicat de vulnerabilitate și constituie elemente de care o persoană matură poate profita în scopul obținerii raportului sexual.

Conform prevederilor legale ale R. Moldova consimțământul apare la vârsta de 16 ani, anume după această vârstă se pot încheia căsătoriile, iar minorii pot decide pentru ei fără a mai fi asistați de către părinți sau tutori, astfel se prezumă absolut lipsă totală a discernământului oricărei persoane până la împlinirea vârstei de 16 ani. Așadar, anterior vârstei de 14 ani, minorul nu poate exprima un consimțământ valabil, fiind într-o stare de imposibilitate de a-și exprima voința în mod valabil, datorita vârstei și experienței reduse de viață.

Astfel, dacă subiectul infracțiunii profită de imposibilitatea persoanei de a se apăra sau de a-și exprima voința, pentru a o determina la raporturi sexuale ori la alte acțiuni cu caracter sexual, acțiunile făptuitorului se califică, în baza art. 171 Cod penal.

În consecință partea vătămată XXXXXX s-a aflat în imposibilitatea de a exprima un consimțământ valabil în perioada în care a fost constrânsă să întrețină relații sexuale cu inculpatul.

În această ordine de idei, se relevă, că raportul sexual săvârșit cu o persoană de vârsta fragedă consimțământul acesteia nu are valoare juridică, deoarece nu înțelege semnificația celor ce i se întâmplă.

Urmează în acest sens să fie menționat și faptul că în cadrul cercetării judecătorești inculpatul a comunicat că susține declarațiile sale date la urmărirea penală.

Astfel, fiind audiat la data de 16.08.2017, acesta a declarat că în ziua respectivă, atunci seară el fiind și servit și folosindu-se de faptul că erau singuri în casă, a văzut-o pe XXXXXX îmbrăcată în haine strânse și ca orice bărbat i-a apărut pofta sexuală. Și tot inculpatul a susținut că XXXXXX de la început a tăcut nu a spus nimic, apoi a căzut de acord, dar prin ce fel s-a exprimat voința benevolă a minorei, nu a putut

explica, și fără a auzi un DA sau Nu. El a început să o dezbrace încetîșor, urcînd-se pe ea. XXXXXX nu spunea nimic, de altfel anume profitînd de vârsta fragedă a copilului de perceperea naivă a circumstanțelor, Sinevici I. a întreținut cu ea un raport sexual normal cu durata vreo 4-5 minute.

Astfel, declarațiile părții vătămate minore XXXXXX au fost apreciate în coroborare cu alte probe administrate de organul de urmărire penală. Astfel, după cum s-a menționat mai sus, în fața comisiei de experți constituită din experți judiciari psihiatri și la care a participat și un specialist psiholog, XXXXXX a făcut exact aceleași declarații ca și cele date ofițerului de urmărire penală.

Astfel, reieșind din declarațiile inculpatului și totalitatea probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești, acuzarea consideră, că vina inculpatului Sinevici I. și-a găsit confirmare pe deplin în ședința de judecată.

Acuzarea a constatat că, starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către prima instanță.

Mai mult, pericolul social al infracțiunii săvârșite constă în primejduire dezvoltării fizice și psihice normale a victimei minore, în depravarea ei morală, în dezvoltarea la ea a unor reprezentări eronate despre viața sexuală, iar uneori - a unor deviații de la normele firești ale vieții sexuale, or, persoanele minore sunt mai ușor influențabile, iar preocuparea accentuată pentru aspectele vieții sexuale și începerea vieții sexuale de la o vîrstă timpurie, fără a putea discerne adecvat semnificația actelor sexuale, poate avea efecte profund dăunătoare asupra dezvoltării ei fizice și psihice, da și asupra societății prin riscul sporit de comitere a unor agresiuni sexuale. Curiozitatea inerentă vârstei, receptivitatea sporită condiționată de starea psihofizică a minorului influența făptuitorului, toate acestea fac să crească pericolul social al acțiunilor perverse reclamînd reacția penală adecvată împotriva acestei fapte.

În cauza K.A. și A.D. contra Belgiei, CtEDO a stabilit "Dacă libertatea sexuală presupune exteriorizarea prealabilă a dorinței persoanei de a-și satisface necesitatea sexuală, atunci inviolabilitatea sexuală presupune lipsa unei asemenea dorințe. Ca o componentă a categoriei de inviolabilitate sexuală a persoanei apare noțiunea de inviolabilitate sexuală a minorului. Acesta, datorită vârstei sale, nu este capabil să aprecieze independent semnificația etico-socială a propriei decizii, fapt care poate fi exploatat de infractori. De aceea, legea penală îi apără inviolabilitatea sexuală, indiferent de manifestarea voinței lui.

Inviolabilitatea sexuală a minorului constituie o condiție importantă a dezvoltării sexuale normale a acestuia.

Anume aceste fapte și probe incontestabile nu au fost apreciate la justa valoare de către instanța de judecată, fiind adoptată o hotărâre neîntemeiată.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

9. Judecînd recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță,

inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel a comis următoarele erori de drept.

Conform art. 414 alin. (1), (2) și (6) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. Potrivit art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător. Conform art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Potrivit art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. În corespundere cu art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Potrivit art. 394 alin. (3) pct. 2) partea descriptivă a sentinței de achitare trebuie să cuprindă descrierea circumstanțelor cauzei constatate de instanța de judecată și enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care instanța respinge probele aduse în sprijinul acuzării. Conform art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Potrivit jurisprudenței naționale, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe instanța de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, Chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 12.12.2005, nr.22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*). Sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3., 39., 41.*).

Însă, instanța de apel, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, rejudecând cauza potrivit regulilor generale, conform descriptivului și dispozitivului deciziei atacate (*pct. 7. din decizie*):

a) în descriptiv, a constatat circumstanțe și elemente proprii violului, prevăzut

la art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal, indicând în fapta criminală, descrisă ca fiind dovedită, că inculpatul: „**a adus-o în domiciliul său amplasat în... s-a apropiat de ea și a dezbrăcat-o de pantaloni și lingerie intimă și a întreținut cu ultima un raport sexual...**”, și fondându-și concluziile și pe declarațiile inculpatului că: „**partea vătămată avea aproximativ 13-14 ani..., el i-a propus să întrețină un raport sexual și ea nu a spus nici da și nici nu...**”.

Totodată, în dispozitiv l-a condamnat pe inculpat, contrazicându-se, în baza art. 174 alin. (1) Cod penal - raportul sexual, altul decât violul, săvârșit asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani;

b) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, cât și în raport cu circumstanțele concrete în fapt și în drept invocate în rechizitoriu, și nu a indicat motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul acușării.

Ori, invocând că, conform prevederilor art. 94 alin. 1) punct.(2), (3), (8) din Codul de procedură penală, în procesul penal nu pot fi admise ca probe..., nu a indicat care probe concrete, din cele administrate, au fost respinse și care au fost puse la baza soluției de recalificare a acțiunilor inculpatului.

Mai mult, constatările sumare, neclare și divergente, descrise în fapta criminală considerată ca fiind dovedită, că inculpatul: „**...a adus-o în domiciliul său amplasat în XXXXXX, XXXXXX, unde, în timp ce ultima se afla pe pat s-a apropiat de ea și a dezbrăcat-o de pantaloni și lingerie intimă și a întreținut cu ultima un raport sexual în mod natural, benevol, altul decât violul...**”, dar fondate pe declarațiile, **coroborate**, ale inculpatului și a părții vătămate că **fapta a avut loc în casa ultimei**, inculpatul afirmând că: „**...el i-a propus să întrețină un raport sexual și ea nu a spus nici da și nici nu...**”, iar partea vătămată declarând că: „**Sinevici I. i-a propus ca ei să întrețină un raport sexual și ea a fost de acord**”, recalificarea acțiunilor inculpatului fiind bazată și pe proba acușării: „raportului de expertiză judiciară nr. 121a din 10.03.2017, în fața comisiei de experți, **XXXXXX la întrebări răspundea în plan, cu precizări. Manifestă memorie păstrată și vocabular suficient. În această condiție fizică și psihică ea a relatat experților că la începutul lunii mai a fost abuzată sexual de prietenul ei care era în stare de ebrietate și la care nu a putu opune rezistență. Îi plăcea de inculpat, însă nu a dorit să aibă cu el relații sexuale.** La finele lunii octombrie ea aflat că este însărcinată, despre ce l-a informat pe **Sinevici I., care însă nu a reacționat și nu a recunoscut copilul**”, nu corespund exigențelor prescrise în art. 101 Cod de procedură penală, privind evaluarea și aprecierea probelor administrate în cadrul cauzei penale.

Ori, aprecierea completă și justă a probelor trebuie să se întemeieze pe o analiză minuțioasă a materialului probator și apoi pe o sinteză a evaluărilor făcute. Analiza probelor presupune examinarea fiecărui element probatoriu în parte, pentru a se înlătura tot ce nu are legătură cu cauza, tot ce este vag și nesigur. În cadrul operației de sinteză, probele sunt examinate în ansamblul lor, confirmându-se unele pe altele și ducând la o concluzie univocă, ce trebuie să fie reflectată în soluția dată cauzei, care urmează a fi motivată astfel încât raționamentele ce au stat la baza aprecierii probelor să poată fi supuse controlului judiciar.

Pe lângă aceasta, a concluzionat că: „**niciuna din probele invocate de acușare nu indică că inculpatului vis-a-vis de persoana părții vătămate ar fi întreprins careva acțiuni/inacțiuni de aplicarea a forței, violenței fizice sau psihice, că ar fi profitat de**

imposibilitatea victimei de a se apăra... ” dar nu s-a pronunțat sub nicio formă asupra calificativului din art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal - violul, adică raportul sexual profitând de *imposibilitatea de a-și exprima voința*, incriminat inculpatului prin rechizitoriu;

c) și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi declarațiile date în instanța de fond ale martorilor Spanachi V., Șoronga L., Surchician N., Gorneț A., Chiruța A., Sinevici T., procesul-verbal de sesizare (f.d. 7);

d) nu a coroborat concluzia de recalificare a acțiunilor inculpatului pe art. 174 alin. (1) Cod penal, cu jurisprudența națională, potrivit cărei, În contextul infracțiunii prevăzute de art.171 Cod penal, imposibilitatea de a-și exprima voința presupune o stare psihofiziologică ce lipsește victima de putința de a-și da seama de ceea ce se întâmplă cu ea sau de a-și manifesta voința (în cazul vârstei fragede, etc.). Profitarea făptuitorului de imposibilitatea victimei de a-și exprima voința înseamnă că făptuitorul și-a dat seama de situația dificilă a victimei și a folosit prilejul pentru a întreține cu ea un raport sexual. Raportul sexual, altul decât violul, *săvârșite cu o persoană de vârstă fragedă, al cărei consimțământ nu are valoare juridică, deoarece aceasta nu înțelege semnificația celor ce i se întâmplă*, se califică nu conform art. 174 ci potrivit art.171 alin. (3) lit. b) Cod penal (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 07.11.2005, nr.17 - Despre practica judiciară în cauzele din categoria infracțiunilor privind viața sexuală. Pct. 3., 19.*).

Circumstanțele expuse atestă în mod lucid că instanța de apel nu a judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece a adoptat o hotărâre care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii, și că recursul de pe rol este întemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prescrise în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului ordinar, casării totale a deciziei contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

10. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, casează total decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 2 iulie 2020, în privința inculpatului Sinevici Ilie XXXXX și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, fiind pronunțată integral la 5 martie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru